

ZEVEN

Luc Vos

Uitgeverij LetterRijn, Leidschendam, Nederland

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

Eerste druk, oktober 2022

© 2022 Luc Vos

Auteur: Luc Vos

Redactie: Theo van Rijn

Coverfoto: Shutterstock

Grafische vormgeving: uitgeverij LetterRijn

Drukwerk: Grafistar B.V., Lichtenvoorde

 LetterRijn

isbn: 978-94-931924-7-8

Proloog

‘Een.’
Een rauwe stem doet de slapende duiven opschrikken. Wild fladderend vluchten ze weg door de openingen in de hoge betonnen gewelven. Ze kijken niet om naar het tafereel dat zich beneden in de grote hal ontplooit. Ze zijn boos dat hun rust wordt verstoord, hun vleugels jagen stof naar beneden dat glinstert in de schijn van de tl-lampen. Door de openingen valt het licht van de maan naar binnen, het slaagt er niet in de kilte te verjagen.

Ver onder hun schuilplaats loopt een gebogen gedaante heen en weer. Hij mompelt, ijsbeert lange tijd door de helder verlichte ruimte, hout schuurt over steen, het geluid sterft weg tegen het gewelf.

‘Twee.’

Een volgende schaduw verschijnt in de cirkel. Het schuren houdt aan tot zeven identieke vormen symmetrisch bij elkaar staan. ‘Iets meer naar links.’ Zachte klopjes duwen de vormen in de pas. ‘Oké.’ De meetlat verdwijnt weer, een nieuw schuren verstoort de muffige stilte. Hout schuift op hout, gevolgd door een zachte bons. ‘Klaar.’ Goedkeurend gegrom begeleidt de schaduw naar de deur, galmende voetstappen sterven weg. De plotse stilte laat de nu in diepe duisternis gehulde ruimte verweesd achter tot meerdere piepjes weerklinken en twee rode stippen het intense zwart doorboren. ‘Check.’ De lampjes doven, het duister overwoekert de ruimte weer. Voetstappen verwijderen zich, een deur slaat dicht. Een diepe ademtucht ontsnapt in de frisse nachtlucht.

‘Deze zijn klaar.’

Vrolijk gefluit begeleidt de tocht naar buiten, lost op in de stilte van de nacht.

‘Zij ook?’

1

07/07 07:07

‘Huh, wat is dit?’
Slaapdrongen staart Anne naar haar scherm. Ze sluit haar ogen, kijkt om zich heen als ze ze weer opent. De knusheid van haar appartement kan haar niet verwarmen. De stapel knuffels in de oude sofa van haar oma lachen haar uit. Vooral de grote Marsupilami die Daniel in één van de vele lawaaiërige kermiskramen tijdens de laatste Sinksenfoor voor haar bij elkaar schoot. Ze kan het gele ding niet luchten, onderdrukt de neiging om het uit het raam te gooien maar net. Ze keert weer terug naar haar laptop, verward duwt ze de stapel papieren op haar bureau opzij, haar hoofd bonst. ‘Gisteravond was niet goed.’ De woorden vormen moeizaam op haar hese en pijnlijke stembanden. Ze kijkt rond, zoekt een pijnstillertje, de chaos van pennen en papieren onttrekt echter elke mogelijke redding aan haar zicht. Enkele tellen rusten haar ogen op de foto op de kast aan de overkant van de kamer, ze kan een zucht niet onderdrukken. ‘Vanavond moeten we praten.’ Haar geest zweeft weg naar de uit de hand gelopen ruzie. Ze schudt haar hoofd, het doet pijn. Enkele tellen houdt ze haar ogen dicht voor de vreemde mail haar aandacht weer opeist.

Anne, kijk hier als je levens wil redden.

‘Daar trap ik niet in, ik heb al genoeg virussen gehad.’

Haar hand zweeft naar de deletetoets, aarzelend blijft haar vinger hangen. Het gele mormel trekt opnieuw haar aandacht, ze schudt haar hoofd, kijkt weer naar de letters die naar haar roepen op het bestofte laptopscherm.

‘Wat is dit?’

Ze wil drukken, doet het niet, de woorden branden dieper in haar ogen.

‘Laat het gaan, Anne.’ Ze wil haar hoofd weer schudden en bedenkt zich net op tijd. Ze zucht en pakt haar telefoon. ‘John zal wel wakker zijn.’

Twee seconden gaan voorbij, zijn warme stem in haar oor voelt goed.

‘Hi Anne, heb je mij weer nodig?’

Ze glimlacht, de pijn in haar hoofd lijkt te verminderen.

‘Altijd, John, altijd. Hoe is het daar op je paradijselijke strand?’

Eén seconde blijft het stil. ‘Paradijselijk? Zo voelt het niet.’

‘Ik hoor toch bruisende baren en krijsende meeuwen?’

‘Ik denk dat die in jouw hoofd zitten, hier zijn ze niet.’

Anne sluit haar ogen, probeert de gebeurtenissen van gisteren te verbannen, het lukt haar niet.

‘Sorry hoor, ik wil niet de spot met jou drijven.’

‘Geeft niet, zeg het eens.’

Anne kijkt weer op, de letters blijven in haar ogen beuken. ‘Wil jij iets in mijn mailbox nakijken?’

‘Natuurlijk, voor jou doe ik alles.’

Ze vretrekt haar mond tot een grimas als ze denkt aan hoe het had kunnen lopen.

‘Ik kreeg een vreemde mail. Ik denk een virus, maar ben er niet zeker van. Iets over levens redden.’

‘Momentje.’

Gedurende twee minuten klinkt aan de andere kant slechts geratel van een toetsenbord. Annes gedachten zweven terug naar gisteren. Daniels boze blik boort zich opnieuw in haar ziel. Zijn verwijten snijden haar hart in stukken. Ze weet dat hij een punt heeft, maar ook zij heeft gelijk. Ze is wie ze is. Wat die lelijke Marsupilami ook mag beweren met zijn verwijtende ogen. Johns stem haalt haar ruw terug.

‘Geen virus, Anne. Maar ik zou er toch eens naar kijken. Het is ... niet oké.’

‘Wat dan?’

‘Kijk zelf. De link is veilig, maar normaal is het niet.’

‘Dank je, John.’

Haar hand trilt als ze de link aanklikt. Het beeld dat zich voor haar ontvouwt, jaagt haar schrik aan. ‘Wat voor flauwe grap is dit!’ Haar ogen prikken. Ze klikt op een van de beelden, een lange, lege vorm verschijnt prominent in beeld. ‘Is dat een kist?’ Ze buigt naar het scherm, haar adem stukt. ‘Zijde? Echt? Van wie komt dit?’

De afzender maakt haar niet wijzer, *seventimesseven@gmail.com*.

‘Huh?’

Annes hoofd ratelt, haar hart bonst. De verwarring van gisteren mixt met de indringende beelden die ze voor zich ziet. Ze zoomt uit. Zeven vakken tekenen zich af op haar netvlies. In elk vak flikkeren twee groene beelden, behalve in één, daar zijn de beelden wit.

Zijn dat doodskisten?

Annes maag verkrampst. De pita en drank van gisteravond protesteren, ze vliegt overeind, spurt naar de badkamer. Het is vier meter, ze geraakt er maar net op tijd. Zweet loopt van haar voorhoofd in de kille wc-pot. Haar keel brandt, het bonzen in haar hoofd stopt even, keert snel terug als haar keel de pijnfakkelt overneemt.

Die shots waren niet nodig.

Ze schudt haar hoofd. Eén keer. Dan houdt ze het stil, de pijn buldert te luid. De ruzie van gisteren vliegt voorbij, een nieuwe golf pita dringt naar buiten. Ze houdt zich vast aan de rand van de douche, kan maar net voorkomen dat ze omvervalt. Twee kleinere golven volgen, haar maag is leeg. Haar borst stopt met overmatig rijzen en dalen, haar ademhaling haalt normale niveaus. Zweet druppelt op de grond. Ze staart naar de kringen die zich op de oude vloer vormen. Ze houdt van de authentieke tegels in het herenhuis dat ze huurt in hartje Antwerpen, net zoals Daniel. Het besef dat hij er misschien niet meer samen met haar naar zal kijken, drijft een nieuwe kramp door haar buik, maar een volgende golf blijft uit.

Ze ontdekt enkele spetters op de groenblauwe tegels en walgt.

Vies, straks schoonmaken.

Zweetdruppels vallen op haar naakte dijen en veroorzaken ijskoude rillingen. 'Straks praten we dit uit. Dit moet stoppen.' Ze zit minutenlang bevend op de koude vloer. Het bonzen ebt weg, de beelden op haar laptop verdwijnen naar de achtergrond. Twee pogingen om overeind te komen, eindigen in een val op haar knieën. De derde keer lukt het, wankelend rolt ze haar slip op de grond en duikt onder de douche. Ze wacht niet tot het water warm wordt, de koude stralen ontspannen haar lichaam. Ze spoelen de vieze smaak uit haar mond, ze verdrijven een stuk van de duisternis in haar hoofd. De streling van het water over haar naakte lichaam balsemt enkele van de wonden in haar ziel die proberen open te barsten. Ze draait de kraan warmer, haar huid wordt rood, damp vult de ruimte. De ronde spiegel, ook een erfenis van haar oma, is volledig beslagen. Zichtbaarheid nul, ze opent de kraan nog een beetje verder. Het hete water brandt tot het op is en haar huid trekt en tintelt. Het bonzen in haar hoofd is er nog, tegelijk ziet ze helderder. Ze draait de kraan dicht, droogt zich voorzichtig af. Haar huid gloeit. Aarzelend veegt ze een stuk van de spiegel schoon, haar hand volgt de sierlijke houten rand waar de verf allang vervaagde, maar die ongetwijfeld nog veel herinneringen

herbergt. Ze staart naar haar troebele beeld, het lijkt pijnlijk hard op hoe ze zich nu voelt. De huiveringen zijn even weer terug, de herinnering aan gisterenavond is minder hard. Haar hoofd klaart op, de beelden op haar laptop bestormen haar geest weer. ‘Dadelijk.’ Haar maag is gekalmeerd, honger steekt aarzelend de kop op. Ze pakt twee rijstwafels uit de hoge voorraadkast in de keuken, aarzelt of ze ook een stuk chocolade zal nemen. Ze doet het niet en loopt weer naar haar woonkamer waar ze naakt voor haar computer neerploft. Ze plooit haar rechterbeen onder haar linker, buigt naar voren. De beelden van de zeven kisten kleven opnieuw op haar netvlies, haar oog valt op de camera bovenaan haar scherm.

Kan iemand mij zien?

Een schok vliegt door haar naakte lijf, haar tepels staan rechtop. Ze negeert de opwinding en zoekt een post-it tussen de chaos op haar bureau.

Je moet dit echt eens opruimen, meid.

Ze kijkt naar haar moeders foto en knikt. ‘Ja, mama,’ fluistert ze. Een traan probeert naar buiten te dringen, ze slikt en kijkt weer naar de vele papieren om haar heen. Niet enkel op haar bureau liggen stapels, ook op de eettafel en tussen de boeken in de hoge kast tegen de verste muur. Overal stukken van dossiers waarin ze zich vastbeet tot ze een oplossing vond. En naderhand geen tijd had om de papieren op te bergen en ruimte te maken voor andere.

Je moet je werk meer op het werk laten.

Daniels stem vliegt door haar hoofd, ze ziet de papieren, weet dat hij gelijk heeft.

Nu niet.

Ze moet meerdere stapels verleggen voor ze een post-it vindt, opluchting brengt lichte rust als ze die voor de lens hangt. Niet lang echter, een nieuwe angst dient zich aan. Ze kijkt om zich heen. Het grote raam van haar appartement op de bovenste verdieping van het herenhuis in de Leopoldstraat heeft geen overburen. Enkel een gluurder die in een boom kruipt van Den Botaniek aan de overkant van de straat kan bij haar binnenkijken. Een blik naar buiten leert haar dat er niemand in een boom zit, toch bekruipt een onbekende angst haar.

Is dat genoeg?

Ze vliegt overeind, trekt een t-shirt en slip aan en loopt terug naar haar computer. Ze ploft in haar leren stoel, wringt haar rechterbeen opnieuw onder zich, buigt naar het scherm en staart naar het beeld. Ze

houdt haar hoofd in haar handen, ondersteunt haar kin terwijl ze de langwerpige voorwerpen bestudeert.

‘Wat is dit?’

Niets op het beeld beweegt.

‘Waarop wachten zij?’

Ze buigt nog een beetje dichterbij, de lighthouten kisten zijn leeg, langs de binnenkant zijn ze bekleed met witte zijde.

Is dat echt wit of bedriegt de groene flikkering van de nachtbeelden mij? Eentje is zeker wit. Maar waarom is die open?

‘Is dit een grap?’

Ze probeert haar ogen los te maken van het scherm, het lukt niet. De groene flikkering jaagt kriebels onder haar huid. Ze krabt, de jeuk groeit. ‘De douche was te heet.’ De heesheid ebt weg uit haar stem. Ze weet dat de oorzaak niet enkel het te hete water was. Een luide ping van haar mobieltje doet haar opschrikken. ‘Waar is dat kloteding?’ Ze vindt het onder een stapel papieren.

Heb ik dat daar gelegd?

Sorry voor gisteravond ...

Lange tijd staart ze naar het scherm van het mobieltje. Haar duim zweeft boven het bericht. Eén druk kan een antwoord verzenden, ze doet het niet. ‘Zo gemakkelijk kom je er niet vanaf, Daniel.’ Ze ontgrendelt het toestel en belt John.

‘Hé Anne. Da’s lang geleden, mis je mij nu al?’

Een voorzichtige glimlach verzacht de verwarring.

‘Kan je achterhalen wie dat bericht heeft verzonden?’

‘Nee.’

‘Probeerde je het al dan?’

‘Wat dacht je?’

Ze glimlacht wrang. ‘Natuurlijk, dom van mij. Is het niet vreemd dat je dat niet kan?’

‘Niet echt. Ik heb geen toegang tot de servers van Google. Ik weet niet wie dit registreerde of waar die persoon zich bevindt. Als je dat wil achterhalen, heb je Google nodig. Ook dan is het nog moeilijk, maar zonder hen kan ik niets doen.’

Ze staart naar het logo van Google in haar browser, wil erop klikken, schudt haar hoofd.

‘Het IP-adres van de site waar de beelden staan?’

‘Zelfde verhaal. Ik kan het spoor volgen tot in Azië, daar loopt het dood. Hij kan hier om de hoek staan, maar dat kan ik niet zien.’

Ze kan een zucht niet onderdrukken. Ze heeft dorst, kijkt rond, vindt een halfvol plastic flesje cola geklemd tussen enkele stapels papier en de muur. Het bruist niet meer als ze het opent, toch giet ze het in haar keel, het voelt goed.

‘Is er niets wat je kunt doen?’ vraagt ze.

‘Niet zonder internationaal opsporingsbevel.’ Even blijft het stil. ‘Is er iets mis, Anne? Moet je een onderzoek starten? De ... de kisten zijn toch leeg?’

Haar ogen dwalen naar haar moeders foto. Plots is ze ervan overtuigd dat haar moeder in één van die kisten ligt.

‘Anne?’

Johns stem klinkt van ver. ‘Gaat het?’

De bezorgde ondertoon stelt haar traanklieren op de proef. Ze haalt diep adem, verlost haar rechterbeen, het prikt als ze het strekt, de lichte pijn brengt de helderheid terug in haar hoofd.

‘Ja ...’ De symmetrische plooien van de zijden bekleding drijven naalden in Annes geest. Ze ziet haar grootvader opnieuw rusten in een gelijkaardige kist, kijkt naar zijn foto tussen enkele van zijn favoriete boeken, hoog in de kast.

Tolkien, dat is pas een schrijver, zei hij altijd.

Ja opa, maar er zijn nog anderen die ook kunnen schrijven.

Zijn zachte ogen onder dikke, borstelige wenkbrauwen lachen weer naar haar, zijn grote handen woelen door haar haren. Ze mist hem, meer dan ooit.

‘Nu zijn ze nog leeg,’ fluistert ze, haar eigen woorden zinderen tussen haar oren. Het is volop zomer, halverwege de twintig graden, al is het nog vroeg in de ochtend, toch heeft ze het koud.

‘Wat denk je?’ Twijfel weerklinkt in Johns stem. ‘Heb je een aanwijzing dat er iets op til is?’

‘Ik weet het niet, John. Maar wie toont zeven lege doodskisten met camera’s aan een inspecteur van de politie? Of dit is een heel zieke grap of er staat iets te gebeuren. Ik ...’

Ze kan even niets meer zeggen, het beeld van haar moeder in zo’n kist maakt haar misselijk.

‘Je voelt dat er iets niet klopt?’ Het klinkt niet als een vraag uit Johns mond.

Ze knippert, het beeld vervaagt.

‘Jij niet dan?’ vraagt ze.

‘Ik weet het niet, Anne. Ik doe enkel de cybertoestanden, dader en motief zijn niet mijn ding.’

‘Oké, maar heel objectief. Denk je niet dat dit iets ernstigs kan zijn?’

‘Dat kan, maar wat wil je doen? Een onderzoek starten? Naar wat? Naar zeven lege kisten? Het is jouw terrein, maar ik zie geen reden. Er is geen misdaad en geen slachtoffer. Daar kan je niet veel mee, toch?’

Ze ziet haar commissaris voor zich, ze weet dat hij precies hetzelfde zal zeggen als ze hem hiermee confronteert.

‘Nee ...’

‘Laat het los, Anne. Ik hou het ook in het oog. Als er iets wijzigt, hoor jij het direct, maar volgens mij is dit niet meer dan een flauwe grap van iemand die jou bang wil maken.’

Opnieuw kijkt ze uit het raam, ze ziet niets anders dan de blauwe hemel en de kruin van een boom in Den Botaniek, toch kan ze het gevoel dat iemand haar begluurt niet van zich afschudden.

‘Momentje John.’

Ze zet hem op speaker, staat op, sluit het raam en kijkt naar de straat beneden waar Antwerpen tot leven begint te komen. Voetgangers met koffie in de hand, nog slaperig van de lange, zwoele avond gisteren toen ze veel te lang zijn blijven plakken en daarom nu nog enige tijd nodig hebben om wakker te worden. Enkele wandelaars in Den Botaniek genieten van de eerste zon, vroeg wakkere gepensioneerden delen de nieuwtjes van de vorige dag. Verderop in de straat vertrekt een ziekenwagen van Sint-Elisabeth, met loeiende sirenes. Anne kijkt de zwaailichten na en zucht diep voor ze terugloopt naar haar laptop.

‘Ik hoop dat je gelijk hebt, John,’ fluistert ze als ze in haar stoel ploft. Haar rechterbeen verdwijnt weer onder haar linker. Ooit probeerde ze of het ook met haar linkerbeen lukte, dat kan de bocht echter niet maken.

‘Had ik ooit al ongelijk dan?’

Anne ontspant, een twijfelende glimlach verschijnt om haar mond. ‘Nee, natuurlijk niet, John. Jij bent geweldig!’

‘Dat wilde ik horen. En jij moet gaan werken, het is bijna halfnegen. Of is commissaris Langen soft geworden en vindt hij het niet meer erg als je te laat komt?’

‘Wat?’ Anne vliegt van haar stoel. ‘Shit, ik ben te laat! En nee, hij is nog helemaal niet soft geworden. Later, John.’

Ze loopt naar haar slaapkamer, trekt de eerste jeans en het eerste overhemd aan dat ze vindt, gespt haar pistoolholster om en spurt de trap af. Het is maar tien minuten lopen naar het politiebureau, vandaag legt ze het traject af in minder dan vijf minuten. Ze slalomt tussen de wandelaars in haar straat, kan twee keer een aanrijding met een jonge gast op een elektrische step maar net vermijden. Ze spurt door de Arenbergstraat, versnelt in de Lange Gasthuisstraat, blijft net niet in de tramsporen steken en komt zwaar hijgend aan in de Oudaan. De vroege hitte en de opwinding toveren zweetplekken op haar rug en voorhoofd, ze spurt de trappen op naar de vijfde verdieping. De lange gang is leeg, de muren vol vlekken die al lang om een nieuwe laag verf schreeuwen, brengen haar hart niet tot rust. De slijtsporen in de linoleumvloer tonen haar de weg, haar benen voelen zwaarder als ze naar de zaal loopt. Ze aarzelt voor de deur, veegt met de mouw van haar witte overhemd het zweet van haar voorhoofd en duikelt half-struikelend de zaal binnen waar commissaris Langen zijn ochtendbriefing geeft. Ze knikt kort, wil ongemerkt naar de achterkant van de zaal lopen, maar hij staakt zijn briefing en kijkt haar met een hoog opgetrokken linker wenkbrauw aan.

‘Wel wel, kijk eens aan, inspecteur Verelst vereert ons met haar aanwezigheid.’

Ze loopt verder naar een lege stoel naast haar partner Marie, ademt diep in voor ze antwoordt.

‘Sorry, commissaris.’ Ze hijgt nog steeds hevig. ‘Verslapen, ben een beetje ziek.’

De man van achter in de vijftig, bijna twee meter lang, kort grijs haar en indringende blauwe ogen loopt naar haar toe. Zijn wenkbrauw verrent nog verdere hoogtes. ‘Wat is het? Verslapen of ziek? Als je ziek bent, hoor je in je bed. En verslapen wil ik niet horen. Dat doen pubers en luiards, geen leden van mijn korps.’

Zacht gemompel en gegrinnik stijgen op rondom haar, een korte blik van de commissaris brengt de stilte terug. Anne kijkt naar het plafond, negeert de meewarige blikken van haar collega's. Ze voelt de ogen van de commissaris op haar, ze weet dat Marie haar hoofd schudt. Ze weet dat ze zou moeten zwijgen, ze kan het niet.

‘Ik ...’ Anne probeert haar ademhaling helemaal tot rust te brengen. ‘Ik was met een mogelijke zaak bezig.’ Het bonzen in haar hoofd is in alle hevigheid terug.

De commissaris recht zijn rug, kijkt om zich heen, zijn wenkbrauwen

opgetrokken, de knipogen die hij uitdeelt naar enkele van Annes collega's jagen de woede in haar aan.

Negeren, Anne. Negeren.

'Een mogelijke zaak? Ken ik die?' Zijn woorden komen traag naar buiten, Anne weet wat dat betekent.

Niet doen. Rustig blijven.

'Is er een misdaad? Een slachtoffer?'

Nieuwe knipogen naar zijn favoriete inspecteurs vergroten de zekerheid dat Anne hier weg moet.

'Nee ...'

De commissaris klapt in zijn handen. 'Onze beste inspecteur, dames en heren.' Lachend kijkt hij rond. 'Ze vindt de misdaad voor hij zich voordoet. *Tom Cruise, eat your heart out, minority report is here.*' Hij keert zich weer naar Anne, alle vrolijkheid is verdwenen uit zijn blik. 'Ik stel voor dat je minder drinkt en op tijd op je werk verschijnt, inspecteur Verelst.' Hij buigt dichterbij. 'Tenminste, als je hier wilt blijven werken?'

Zwijgen!

Anne bijt op haar lip, ze hoopt dat hij het niet ziet. Een snelle blik opzij bevestigt haar dat Marie haar maant om onderdanig te zijn. Ze veegt het zweet van haar voorhoofd, de temperatuur in deze zaal is ondanks het vroege uur al veel te hoog en de airco is nog steeds stuk.

Oké.

'Ja, sorry commissaris.'

Zijn blik verzacht niet. 'Hmmm. Sorry lost niets op.' Hij loopt naar het bord aan de overkant van de zaal, geeft enkele inspecteurs een klap op hun schouder, de lachende blik op hun gezichten vergroot de walging opnieuw.

Klootzakken.

'En zoals onze beste inspecteur ons voordoet, gaan ook wij ervoor zorgen dat misdaden niet meer voorkomen in onze mooie stad. We beginnen met de aanranding in Den Botaniek van vannacht.' Hij keert zich weer naar Anne. 'Dat is dicht bij jou, inspecteur Verelst, dat is toch niet de zaak waaraan je werkt?'

Ze schudt haar hoofd, kijkt de man niet aan.

'Dacht ik al. Vermeulen, Dessers, voor jullie.'

Anne zakt onderuit op haar stoel. Haar blik blijft gericht op de commissaris, af en toe knikt ze, maar ze hoort geen woord van wat hij zegt.

Ze mag hem niet. Ze moet hier weg. Ze wisselt een blik met Marie, negeert haar opgetrokken wenkbrauwen.

‘Straks,’ fluistert ze en probeert de beelden van de kisten te verdringen. Het lukt haar niet.

‘Verelst, hoe zit het met die overval in de Louis Vuitton van eergisteren? Al een spoor?’

Anne schrikt op uit haar dromen. ‘Wat zei u?’

Commissaris Langen schudt zijn hoofd, zijn ogen schieten vuur.

‘We hebben een verdachte,’ antwoordt Marie naast haar. ‘We hebben hem gisteravond opgepakt, maar hij wilde niets zeggen. Hij bracht een nachtje door in de cel en zo dadelijk ondervragen we hem opnieuw. Anne vond hem. Hij bekende nog niet, maar we vonden wel gestolen spullen in zijn appartement, dus is dat maar een kwestie van tijd.’

De commissaris werpt een vernietigende blik naar de twee vrouwen achter in de zaal.

‘Je moet je partner niet beschermen, van Lommel. Ze lag te slapen.’

‘Niet waar,’ sputtert Anne.

Marie zit rechtop, legt een hand op Annes arm. ‘Inspecteur Verelst draaide de laatste weken dubbele diensten om die overvallenplaag te stoppen,’ zegt Marie van Lommel. ‘Door de bezuinigingen in dit departement zijn we behoorlijk onderbemand en nam zij diensten van de helft van dit team over. Dan is het normaal dat ze een beetje moe wordt, denk ik.’ Ze staat op. ‘Iedereen heeft zijn grenzen.’

Langen opent zijn mond en zegt: ‘Zorg dat hij bekent.’ Hij wendt zijn blik af. ‘Nog iets?’

Meer dan gemompel klinkt er niet als antwoord. ‘Wat doen jullie hier dan nog? Weg! Werken! En gangsters pakken.’ Hij scharrelt zijn papieren bij elkaar en loopt met grote passen naar buiten. De inspecteurs blijven nog even hangen, enkelen kijken meewarig naar Anne voor ze naar buiten lopen.

‘Je speelt een gevaarlijk spel,’ hoort ze meer dan eens.

Ze kijkt de mannen en vrouwen uitdagend aan, maar slikt elk antwoord in. Ze weet dat er meer teruggaat naar de grote man dan goed is voor haar. Als ze alleen is met Marie haalt ze diep adem.

‘Dank je,’ fluistert Anne. ‘Dat was op het nippertje.’

Marie schudt haar hoofd. ‘Jij moet jezelf beter verzorgen, Anne Verelst.’ Marie komt dichterbij. ‘Weer ruzie gemaakt?’

Anne knikt. Een traan blinkt in haar linkeroog.

‘Ik wil me er niet mee bemoeien, hè, maar ik denk dat een serieus moment van reflectie zich aandient.’ Marie grijpt Anne bij de arm. ‘In je zaken ben je zo kordaat en doortastend, ik denk dat dit in jouw relatie ook tijd wordt.’

De heldere zon die haar hoofd verwarmt door het open raam versterkt haar verlangen om te vertrekken. ‘Ik weet het.’

‘Dat is het begin,’ lacht Marie. Ze geeft een zachte klap op haar schouder. ‘Kom, laten we die gast ondervragen. Hopelijk bekennt hij deze en met een beetje geluk ook nog een paar andere inbraken. Dan kan je scoren bij Langen en laat hij je weer even met rust.’

Anne lacht wrang.

‘Even is het juiste woord. Als ik nog lang voor die vent werk, word ik gek.’

‘Hij is niet jouw enige probleem, maar dat komt allemaal goed. Jij moet rust nemen, alles op een rijtje zetten en dan beslissen. Nooit in een bui van euforie of verdriet. Neem je tijd.’ Ze trekt Anne overeind. ‘Maar je moet iets doen. Je ziet er echt niet uit. Heb je geslapen?’

Anne huivert. ‘Iets.’

‘Te veel gedronken?’

Ze slaat haar blik neer. ‘Iets.’

‘Juist ja. Kom.’

07/07 07:07PM

‘Wat een klotedag!’ Anne smijt haar sleutels op het Chinese kastje in de hal. Een erfstuk van een suikertante die het op haar beurt erfde van haar broer. Het kastje zelf vindt ze niet bijzonder mooi, de vrouw zag ze echter doodgraag. Haar deur stond stevast voor iedereen open, om het even wanneer je kwam aanzetten en ze ging veel te vroeg van haar heen. Te veel mensen verlieten Anne al, de onbestemde zekerheid dat het weer gaat gebeuren, zweeft door haar lijf.

Weg met die spoken, Anne.

Ze zucht nog eens en slaat de deur van haar appartement hard achter zich dicht. Het bonzen in haar hoofd ging vandaag niet meer liggen, de reeks pijnstillers die de strijd met haar hoofdpijn hoorden aan te gaan, haalden haar maag alleen maar meer overhoop. De overvaller bekende niet, Langen zat nog meer op haar huid en Daniel stopte niet met het sturen van berichten. Haar verzoek om haar met rust te laten, had een

averechts effect en leidde tot meerdere belpogingen. Echt niet wat ze nodig had.

Ze schopt haar schoenen uit, gooit haar jeans en overhemd in de hoek en loopt in haar ondergoed naar de badkamer. Plots trekt een flikkering in haar ooghoek haar aandacht. Het scherm van haar laptop licht op, nieuwsgierig loopt ze ernaartoe. Ze kan even niet meer ademen als ze de zeven heldere vlakken ziet.

‘Wat ...’

Er is iets veranderd. Haar handen lijken te bevriezen, haar bh blijft dicht. Een huivering rolt over haar naakte rug als ze dichterbij komt.

‘Wat is dat!’

Haar adem stokt, haar mobiel komt luid tot leven. Ze wil de oproep wegdrukken, Daniel toeroepen dat hij haar met rust moet laten. Met trillende vingers neemt ze op als ze de beller herkent.

‘John?’

Zijn stem klinkt hoog. ‘Zag je het?’

Het duurt enkele tellen voor ze kan antwoorden. Het beeld van haar moeder in die kist vliegt voorbij. Ze knippert, het beeld is weg.

‘Ja.’ Ze hijgt. ‘Wanneer is dit gestart?’

‘Net, nog geen minuut geleden.’

Haar longen piepen als ze haar ademhaling weer op gang probeert te krijgen, een vlugge blik op haar moeders foto brengt geen rust.

‘Verdorie, John. Is dit echt?’

‘Ik weet het niet, maar het ziet er echt uit.’

Als verlamd staart Anne naar het scherm. Eén van de kisten is gevuld. En dicht. Helderwit licht in de kist toont een roerloze vrouw. Haar ogen zijn gesloten, haar borst gaat op en neer.

‘Ze leeft!’

Een toetsenbord dat wordt gemarteld weerklinkt even aan de andere kant van de lijn voor John antwoordt.

‘Ja, ik vermoed dat ze verdoofd is. Ik denk niet dat ze al weet waar ze zit.’

Het duurt slechts twee tellen voor tot Anne doordringt wat John bedoelt. Ze heeft lucht nodig en opent het raam, het geroezemoes van de drukke straat onder haar venster dringt niet tot haar door als ze in haar stoel neerploft.

‘Damn.’ Anne vergroot het beeld. ‘Ze wordt wakker, John. Zie je hoe ze knippert?’

De beelden tonen de vrouw vanuit twee hoeken. Haar hoofd ligt op een kussen. Haar kin komt prominent in beeld, haar neusvleugels trillen zichtbaar. Met groeiende afschuw zien ze hoe de vrouw haar ogen opent. Buiten snelt een ziekenwagen voorbij, de sirene drijft kriebels onder Annes huid.

‘Is er geluid?’ fluistert Anne.

‘Ja ...’

Aarzelend verhoogt ze het volume van haar laptop. De ademhaling van de vrouw is duidelijk hoorbaar. Haar schelle kreet als ze beseft waar ze zit, doorbreekt Annes kalmte, met trillende vingers verlaagt Anne het volume weer, maar het voelt verkeerd. De vrouw bonst tegen de wanden, haar borst gaat snel op en neer. Anne springt op, valt neer. Ze stoot haar knie, ze merkt het niet. Een ogenblik is ze als verlamd, ze haalt diep adem en kalmeert.

‘Dit is echt, John. We moeten actie ondernemen.’

‘Ja ... en er is nog iets ...’

Nee ...

Een nieuwe sirene buiten versterkt de onrust. Het geluid blijft even hangen onder haar raam, Annes hoofd vliegt van het scherm naar buiten en terug.

Is dit hie...

De ziekenwagen rijdt verder, een bizarre opluchting overheerst.

‘Wat, John? Wat is er nog meer?’

Zijn stem is hoog, hij praat ongewoon snel. ‘Rechtsboven. Zie je dat?’

Anne zoomt in. Een digitale klok verschijnt in beeld. ‘Wat is dat?’

‘Een countdown.’

Ze vergeet te ademen. ‘Hij is net gestart?’

‘Ja.’

‘Hoelang?’

‘Zeven uur.’

‘Countdown naar wat?’

‘Zie je die o?’

Een groeiend besef dringt zich aan haar op, ze wil het niet aanvaarden, de zekerheid groeit dat ze het niet lang kan afhouden.

‘Ja, wat is dat?’

‘Zuurstof ... denk ik ...’

‘O God.’ Ze sluit haar ogen. ‘Ik bel Langen.’

Ze kijkt weer naar het veel te heldere scherm, hoort niets anders meer

dan het zachte gekreun van de vrouw. Haar ogen verdrinken in het beeld als haar baas antwoordt.

‘Ja, wat?’ Er is duidelijk geen positieve evolutie in hun relatie, het kan Anne niet schelen.

‘Commissaris Langen, Verelst.’

‘Dat zie ik. Wat is er? Wil je je nog eens excuseren?’

Niet doen, Anne, rustig blijven.

‘We hebben een probleem, commissaris.’

‘Wat? Kan je niet slapen?’

Klootzak.

‘Een ontvoering. Mogelijk zeven.’

Twee tellen blijft hij stil, ze hoort hoe een pen in zijn hand in een hoog tempo wordt mishandeld. ‘Wat?’

‘Bent u op kantoor?’

‘Ja.’

‘Ik kom eraan.’

Ze klapt haar laptop dicht, stormt naar de deur, bevriest met de klink in haar hand. ‘Verelst, domme kip, ga je in je ondergoed naar buiten?’

Struikelend trekt ze haar kleren aan en haast zich naar het politiebureau.

2

De commissaris gaat schuil achter een groot bureau vol met stapels papieren. De zon werpt flikkerende schaduwen op de stapels. Het zijn er meer dan de hoeveelheid op Annes bureau, maar deze zijn georganiseerd. Nette stapels, ongetwijfeld geordend volgens een systeem. Enkele tellen kijkt ze ernaar voor ze haar laptop voor commissaris Langen plaatst en zijn uitdagende blik negeert.

‘Kijk. Hier.’

Ze spreekt haar woorden haperend uit. De commissaris staart enkele tellen naar het scherm en er verschijnt een frons op zijn voorhoofd.

‘Wat is dit? Waar komt dit vandaan?’ Zijn ademhaling versnelt. Ze mag hem niet, maar ze weet dat hij goed is in zijn werk en een echte zaak sneller herkent dan om het even wie.

‘Ik kreeg deze link vanochtend in mijn mail.’

Zijn ogen vernauwen, zijn stem heeft een lijzige ondertoon. ‘En waarom kom je daar nu pas mee voor de dag?’

Kalm blijven!

Anne recht haar rug, ze haalt diep adem. ‘Vanochtend waren ze leeg.’ Ze buigt naar hem toe en kijkt hem uitdagend aan. ‘Geen slachtoffer, geen misdaad.’

Langen wil iets antwoorden, doch slikt zijn woorden in en zwaait wild met zijn hand.

‘Direct onderzoeken waar die beelden vandaan komen.’

‘Al mee bezig. Maar zonder opsporingsbevel kunnen we niet vooruit.’

Verward kijkt hij op. ‘Wie weet hier nog meer van?’

‘John.’

De boze blik verzacht. ‘Goed. Ik zorg voor de papieren. Richt een crisiscentrum in. Neem de ... de Ensor. Die is groot genoeg.’ De man zwijgt enkele tellen om de impact van zijn eigen woorden te laten doordringen. ‘Ik voeg ook De Poorter en Van Lommel aan het team toe en bekijk direct wie er nog meer kan meewerken.’ Hij keert zich naar Anne. ‘Ik weet niet hoe echt dit is, maar ...’

De aarzeling die de man toont, baart Anne zorgen.

‘Als dit echt is, zitten we met gigantische stront aan een nog grotere knikker.’

Anne knikt slechts.

‘Haal ze hier onmiddellijk naartoe, duidelijk?’

‘Duidelijk.’

Hij zakt in zijn stoel, terwijl hij met bijna dichtgeknepen ogen naar het scherm staart. ‘Ik hoop echt dat dit een grap is ...’

‘Ik ook ...’ Anne kijkt enkele tellen uit het raam waar de zon ondergaat over de stad. ‘Maar ik ben heel bang dat dit niet zo is.’

Langen staart haar bijna een minuut aan zonder te knipperen. Hij lijkt ver weg als hij overeind komt en door de kamer begint te ijsberen.

‘Ik wil alle vermisten van de laatste weken binnen het uur kennen. Voor heel België.’ Hij komt tot stilstand, valt weer in zijn stoel en keert zich naar het scherm. ‘Gesteld dat het een Belgische is.’ Zijn hoofd keert naar Anne. ‘De mail?’

Ze opent Outlook. ‘Hij is in het Nederlands. Gericht aan mij.’

Langens ogen flitsen in hoog tempo heen en weer.

‘Een bekende?’

De ondertoon verhult zijn achterdocht niet. Anne haalt haar schouders op.

Echt waar man, wat denk je wel?

‘Ik zou niet weten wie.’

‘Is John met die mail bezig?’

‘Ja.’

‘Oké.’ Hij haalt diep adem, richt zijn aandacht weer op het scherm. Hij tikt met zijn vingers op de tafel naast de laptop. ‘Elke melding van verdwijning van een vrouw van rond de vijftig in België, Nederland, Frankrijk en Duitsland moet onmiddellijk naar hier worden gestuurd. Begrepen?’

‘Regel ik,’ knikt Anne.

‘Aan het werk!’ Langen staat weer op en ijsbeert opnieuw door zijn kantoor. Zijn ogen staan donker als hij uit het venster staart. Zijn rechtervuist is gebald, hij gromt iets onverstaanbaars. Zo zag Anne haar baas nog nooit, de onrust in haar lijf groeit. De beelden blijven door haar hoofd razen, ook nadat ze haar laptop heeft dichtgeklapt. Dit is geen grap, dat voelt ze. Ze loopt naar buiten en belt onderweg naar boven, naar Marie.

‘Hé Anne. Hoe is het? Al een beetje bijgekomen?’ Maries stem klinkt oprecht bezorgd, Anne weet dat daar geen tijd voor is.

‘Je moet onmiddellijk hiernaartoe komen, Marie. We zitten met een dringende zaak. En breng Sven mee.’

‘Wat gebeurt er? Is er iemand vermoord?’

‘Nog niet ...’

Twée seconden blijft het stil, de bezorgde toon is er nog, alleen erger.

‘Wat zeg je Anne? Heeft het iets te maken met die link waar je het vanmiddag over had?’

‘Kom hierheen, dan leg ik alles uit.’

‘Oké.’

Haar hoofd tolt als ze naar de balie loopt.

‘Hé Tania. Weet jij of er iemand in de Ensor zit?’

De vrouw kijkt Anne vriendelijk aan, haar glimlach verstart als ze Annes blik ziet.

‘Langen wilde daar morgen een briefing geven over de nieuwe privacyregels.’

‘Dat zal dan niet doorgaan, hij vroeg mij die zaal als crisiscentrum in te richten.’

‘Wat gebeurt er, Anne?’

‘Dat leg ik later wel uit. Blokkeer jij die zaal voor mij?’

‘Voor hoelang?’

Anne staart twee tellen naar het plafond. ‘Begin maar met een week.’

‘Een grote zaak?’

‘Later, Tania. Sorry, ik kan nu niets zeggen. Doe jij het nodige?’

‘Ja.’

‘Dank je.’

Ze loopt naar de Ensor, blijft midden in de gang staan. Ze leunt tegen de vuile muur die er niet beter aan toe is dan de andere muren in dit gebouw. Het viel haar niet eerder op, maar de vlekken op de muren loeren naar haar als stille getuigen van alle misdaden die ze hier al onderzochten. In het midden van de gang, net tegenover een kleinere zaal waar ook mensen worden ondervraagd, zit een grote vlek. Eentje, omringd door zeven kleinere. Zoals de kisten.

Nee! Je droomt, Anne. Dit is niet echt!

‘Ik heb koffie nodig.’ Ze loopt naar het einde van de gang, vult een grote kan aan de automaat. Gewapend met de kan en een mok loopt ze naar de Ensor, negeert de vlekken op de muur en gaat binnen, waar ze haar laptop op de beamer aansluit. Het bijna levensgrote beeld van de vrouw in de kist stuurt opnieuw een schok door haar.

Je moet haar snel vinden.

Ze haalt diep adem en kijkt om zich heen. De kale muren brengen geen

